

Ba Lần Gặp Gỡ Hàng Mi Viễn Sơn

Contents

Ba Lần Gặp Gỡ Hàng Mi Viễn Sơn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4

Ba Lần Gặp Gỡ Hàng Mi Viễn Sơn

Giới thiệu

Chủ nhật, tháng Tám, giữa trưa. Ánh mặt trời chói chang, bầu trời trong vắt, những vầng mây trùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-lan-gap-go-hang-mi-vien-son>

1. Chương 1

Chủ nhật, tháng Tám, giữa trưa. Ánh mặt trời chói chang, bầu trời trong vắt, những vầng mây trùng điệp, nhàn nhạt mờ ảo. Thư Duy đi dọc theo bờ tường đỏ, bên trong tường rào là sân bóng rổ, tiếng bóng từng nhịp từng nhịp đập xuống mặt đất, nghe thật đơn độc trong cái buổi trưa tĩnh lặng hiếm hoi này.

Thư Duy vòng qua sân bóng rổ chỉ có một bé trai đang chơi bóng, đi đến phòng học. Toàn bộ các băng ghế đã được lật gác lên mặt bàn, ánh mặt trời từ cửa gỗ rơi vào, những hạt bụi nhỏ bay nhẹ nhàng trong từng vạt nắng. Thư Duy nhắm mắt, đếm từng hàng từng hàng, đếm tới vị trí hàng thứ tư bên trái, đi tới, ngón tay lướt qua bề mặt bàn, trên lớp bụi bặm thật mỏng vẽ lên đường nét một khuôn mặt, kế tiếp là hai hàng lông mày, dài mảnh tinh tế mà hơi nhếch lên. . .

“Lông mày viễn sơn dài đậm, tinh tế lại thanh thoát. Gió xuân khê thổi, tiếng cười như chuông ngân.”

“Thưa thầy, lông mày viễn sơn là như thế nào?”

“Lông mày viễn sơn tinh tế mà hơi nhếch lên, màu sắc hơi nhạt, thanh tú sáng sủa.” Thầy giáo đi tới hàng

cuối cùng, vừa lúc dừng lại trước mặt Thư Duy, nhìn cô một cái, cười: “A, mọi người xem, của Thư Duy chính là loại lông mày viễn sơn.”

Thư Duy sợ hết hồn, ngơ ngác ngẩng đầu lên, bỗng phát hiện cơ hồ tất cả mọi người đều quay đầu lại, ai nấy đều nhìn cô, vì vậy mà bóng lưng của cậu trở nên nổi bật, người nam sinh hàng bên trái thứ tư kia, cậu không quay đầu lại. Cậu tên Lâm Tĩnh Hòa.

Trường học sắp xây thêm dãy nhà mới, phía bên đó là một mảnh đất công trường lộn xộn. Trời vào thu hoàng hôn thường tới sớm, trong không khí có chút lạnh lẽo nhẹ nhàng rung động, ánh mặt trời tà tà chiếu vào bùn đất bức xạ qua làn kính phản chiếu lên làm mái tóc Thư Duy biến thành màu nâu đậm, cô đang cầm một quyển sách, đắm chìm ở quần đảo Gia Nạp Lợi, nơi có loại y phục rực rỡ của các tinh linh trong chuyện xưa.

“Lâm Tĩnh Hòa!” Thanh âm giòn sáng, là Phương Đình. Phương Đình là lớp trưởng, cũng là hoa hậu của lớp. Tóc xoăn tự nhiên, rũ xuống trước vầng trán cao rộng, ánh mắt tinh tế, phảng phất lúc nào cũng như có ánh mặt trời ẩn bên trong.

“Ồi.” Lâm Tĩnh Hòa xoay người, thần sắc hồ hững đứng ở nơi đó. Cậu cũng giống như đại đa số nam sinh trung học khác, tứ chi ốm nhỏ vẫn chưa phát triển chắc khỏe, bàn chân lại to lóng ngóng. Lâm Tĩnh Hòa tuyệt không đẹp trai, nhưng cậu vẫn là nam sinh được hoan nghênh nhất trong lớp.

“Lâm Tĩnh Hòa bạn nghe đây, mình muốn làm bạn gái của bạn.”

Lâm Tĩnh Hòa đứng trong ánh tà dương, bóng bị kéo đến rất dài rất dài. Phương Đình nghênh ngang nhìn thẳng vào cậu, hoàn toàn không sợ hãi. Thư Duy nhìn chăm chú mãi vào một trang sách, cực kỳ lâu.

Về mặt Lâm Tĩnh Hòa lãnh đạm: “Không được.”

Phương Đình nhướn mày, ánh mắt tinh tế nheo lại quan sát cậu. Một hồi lâu mới xoay người đi mất, thở ra một hơi dài, giòn sáng, bó tóc xoăn tự nhiên cột thành đuôi ngựa ở trên cổ run lên một cái. Lâm Tĩnh Hòa hai tay bỏ trong túi quần đứng một hồi, cũng thở ra một cái, nhẹ nhàng mà to rõ.

Lúc Lâm Tĩnh Hòa bước qua bậc cửa lớn cước bộ chợt chần chờ một chút, kể đó trực tiếp hướng phía trước đi tới. Thư Duy nắm chặt một trang sách, đã sớm không nhìn thấy trên chữ viết có một dấu tay ẩm ướt. Lâm Tĩnh Hòa thở dài so với Phương Đình vẫn hay hơn, cô nghĩ.

Tháng sáu hoa phượng nở, tháng bảy khúc hát cáo biệt du dương, tháng tám, tháng tám là một tháng tịch mịch. Cuộc thi tốt nghiệp trung học kết thúc, phảng phất như cũng vừa kết thúc một thời đại, vào kì nghỉ hè sân trường trở nên trống trải tịch mịch, để lại cho người ta một nỗi phiền muộn lại hốt hoảng. Thư Duy đi tới bên ngoài bờ tường trắng loá ánh nắng, nhìn một thân ảnh cô đơn trên sân bóng rổ —— Lâm Tĩnh hòa.

Cô đi tới bên sân, lặng lẽ ngồi xuống nhìn cậu chơi bóng. Mồ hôi cậu tứa ra, phản xạ ánh mặt trời, trong suốt thấu lượng, mắt cá chân gồ lên lộ ra phần trên của đôi giày chơi bóng màu lam, cậu đi bóng nhìn rất hay. Các bạn nữ đều nói, Lâm Tĩnh Hòa là nam sinh giống nam sinh năm 3 cao trung nhất. Ai nói không phải nào, Thư Duy cười.

Lâm Tĩnh Hòa dừng lại lau mồ hôi trên trán, chợt xoay đầu lại, đưa mắt nhìn Thư Duy một hồi, Thư Duy gật đầu với cậu một cái, cậu cũng gật đầu một cái, ai cũng không lên tiếng. Những ngày hè rất nhanh đã sắp trôi qua rồi.

2. Chương 2

Thư Duy ôm một chồng sách lớn từ trong thư viện bước ra ngoài, tuyết mới đọng trên nhánh cây dưới ánh đèn đường hoá trong suốt lung linh, phảng phất ánh sáng thủy tinh lấp lánh. Cô nhớ tới cảnh Thê Quân dắt tay Mạn Trinh, rong chơi một đêm đông dưới cây ngô đồng, đi tới cửa nhà Mạn Trinh, Thê Quân nói: “Đi dạo một vòng nữa đi.” Sau đó không chờ giải bày, đã lôi kéo cô đi. Ngọt ngào và mạnh mẽ làm sao.

Tại một thành thị trứ danh nhờ những cây ngô đồng của Pháp, Thư Duy ở một trường học nổi tiếng của Giang Nam thấm thoát qua ba năm. Lâm Tĩnh Hòa cũng lên cùng đại học, không phải là sân trường quá

lớn, vậy mà trong một năm số lần gặp mặt lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Xế chiều mỗi ngày luôn có rất nhiều nữ sinh tụ tập tại chỗ nhìn cậu chơi bóng, Thư Duy cũng thế. Có lúc cậu sẽ hướng Thư Duy đưa mắt nhìn một hồi, mà cô cũng phát hiện cậu dần dần cao hơn, thời kỳ trưởng thành vóc người cao gầy trở nên to lớn cao ngất. Cô mỉm cười, lúc này luôn có một loại cảm giác ngọt ngào, ngứa ngáy, tình tứ lan tỏa. Thư Duy bây giờ để tóc ngắn, lông mi sơ lãng, lông mày dài mảnh không cần vuốt lại vẫn đen bóng nhếch lên. Cho dù là cả khoa Trung văn, cũng còn ai nói có thể nói, Thư Duy có một đôi lông mày viễn sơn đây!

Thư Duy vòng qua tòa nhà Bắc Đại, tuyết bao trùm sân cỏ, cây tùng bách tản ra hương thơm mát lạnh trầm trầm.

“Lâm Tĩnh hòa!” Thanh âm giòn sáng cất lên.

Trái tim Thư Duy nháy động. Sân bóng rổ, dưới ngọn đèn đường là hai người đang đứng.

“Lâm Tĩnh Hòa, mình tới tìm bạn mấy lần, đều không gặp.” Thanh âm giòn sáng mà chắc nịch, là Phương Đình, cô cũng đi học trong thành phố này, kiêm làm ở đài truyền hình, rất có tiếng ở các trường cao đẳng.

Vẫn là gương mặt trong sáng, trán rộng, ánh mắt tinh tế, tóc xoăn tự nhiên xoa ngang vai. Cô vẫn đẹp như xưa vậy.

“Mới vừa rồi mình ở trong thư viện.”

“Bạn luôn cố ý tránh mình.”

“Không thể nào. Bạn không nhìn thấy mình?”

“Không quan trọng nữa. Lâm Tĩnh Hòa, mình vẫn muốn làm bạn gái của bạn.”

Phương Đình ngang ngược nhìn thẳng vào cậu. Cô vĩnh viễn mang một dáng vẻ sẵn sàng như vậy, dũng cảm tiến tới, vĩnh viễn cũng không như đưa đám.

Lâm Tĩnh Hòa nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Không được.”

A, cậu đã học xong cách mỉm cười rồi cơ đấy. Cậu vỗ vai Phương Đình, nói: “Mình đưa bạn về.”

Phương Đình nhướn mày, híp mắt, nhìn cậu một hồi, nói: “Không cần. Lâm Tĩnh Hòa, vậy Sayonara (tạm biệt).”

“Sayonara.”

Dưới ngọn đèn đường chỉ còn một bóng dáng hai tay để trong túi quần, đứng yên, bóng dáng một người khác càng lúc càng xa.

Thư Duy núp ở phía sau gốc tùng bách, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới âm thầm buồn bực: Từ lúc nào mình đã ngừng thở khó nén rồi? Lâm Tĩnh Hòa đột nhiên hướng cô đi tới, cô chợt khấn trương vô cùng, tay cứng đờ, sách đang ôm trong ngực “Rằm” một cái toàn bộ rớt xuống. Thư Duy ngơ ngác ngây ngốc tại chỗ, nhìn Lâm Tĩnh Hòa từ từ đến gần, nhặt lên từng quyển sách một, phải sạch sẽ tuyệt bảm bên trên, sắp xếp cẩn thận, giao lại cho cô.

“Cám ơn cậu, Lâm Tĩnh Hòa.”

“Đừng khách sáo. Lông mày viễn sơn, Thư Duy.”

Cô sửng sốt, ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Tĩnh Hòa xoay người rời đi, cùng với khóe miệng mơ hồ lưu lại một nụ cười nhẹ.

Lông mày viễn sơn Thư Duy, lông mày viễn sơn Thư Duy. Cô chợt đuổi theo: “Lâm Tĩnh Hòa!”

Cậu xoay người, cười nói: “Chạy như vậy, cẩn thận lại ngã nhào.”

“Khi đó chỉ có cậu không quay đầu nhìn mình.” Cô phảng phất lần đầu đứng ngay sau lưng cậu, gần như vậy, ngửi cả thấy được trên người cậu một hương vị nồng đậm, ấm áp mà thanh khiết.

“Lúc nào?” Cậu lại dứt hai tay trong túi, a, là tư thế quen thuộc.

“Lông mi viễn sơn...” Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cậu.

“A, là khi đó.” Chàng trai như ánh mặt trời ấy thần sắc chợt có chút nhần nhố, nói chuyện cũng hơi có vẻ cà lăm, “Mình. . . Mình lúc ấy. . . Đang làm gì mình cũng không nhớ.” Đối với sự nhanh trí của mình rất đặc ý, Lâm Tĩnh Hòa thầm nở nụ cười, đôi môi đẹp mắt, mê người nhếch lên. Thư Duy cảm thấy mình thật khờ, ngu cực kỳ, cô nhìn cậu, đi theo cậu cùng nhau ha ha cười, càng cười, bị thương càng từ đáy lòng nhói khắp người.

Từ đêm đó đến khi tốt nghiệp, cô không còn đi xem cậu chơi bóng rổ nữa.

3. Chương 3

Sau khi tốt nghiệp Thư Duy ở lại thành phố làm một ký giả, Lâm Tĩnh Hòa thì cự tuyệt lời đề nghị của Bắc Phương – một công ty lớn, cũng ở lại thành phố này chuẩn bị bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Phương Đình xuôi nam, làm VJ ở một đài truyền hình nổi tiếng, rất tự nhiên mà xinh đẹp. Thư Duy thỉnh thoảng nhìn thấy cô trên ti vi, cô nghĩ chắc Lâm Tĩnh Hòa cũng vậy.

Sáng sớm một ngày thứ hai, trời trong xanh, Thư Duy chạy tới tham gia lễ khai trương của một công ty quảng cáo, vốn chỉ là thành lập một công ty quảng cáo bình thường vậy mà người bên đó lại yêu cầu hẳn Bộ thông tin của tỉnh đến lấy tin, không thêm quan tâm đến chi phí.

Thư Duy vẫn mang hàng lông mày dài mảnh như trước đây, cuộc sống bình thản nhàn nhạt, chẳng qua là mái tóc đã dài có thể tung bay như tơ lụa trong gió ấm phương nam, nhẹ nhàng tình nghịch vắt qua bờ vai. Từ trung học đến đại học, không ai để ý tới hàng mi viễn sơn thanh tú sáng sủa của Thư Duy, trừ Lâm Tĩnh hòa.

Thư Duy nhận được tờ chương trình ở bên ngoài hội trường, phía trên có in ba chữ to: Lâm Tĩnh Hòa. Thư Duy nắm chặt tờ chương trình, ngơ ngác đứng một hồi, rồi cục cười, nụ cười kia từ đáy lòng tràn ra, không cách nào che giấu, một khắc kia Thư Duy đã hiểu, mình đã nhớ anh đến nhường nào, cuộc sống buồn tẻ như vậy, thì ra chỉ là vì còn chờ một người.

Không thể nghĩ ngờ Lâm Tĩnh Hòa rất chói sáng, Thư Duy thầm nghĩ: thì ra một người đàn ông cũng có thể nhìn đẹp như vậy, bờ vai rộng rãi, hai chân thon dài, ánh mắt nóng rực, nụ cười thành khẩn. Thư Duy nhìn anh, khiến anh cảm thấy kiêu ngạo. Ánh mắt của anh xẹt qua cô, đột nhiên đột sáng lên, dừng lại trên người cô một hồi, thanh âm vi diệu bỗng bật, cô có thể cảm giác được.

Lễ khai trương kết thúc sau đó là tiệc trà, Thư Duy bưng chiếc chén sứ, đứng phía xa xa, nhìn anh tiếp đãi chu toàn tân khách và giới truyền thông, thần sắc có vẻ mệt mỏi. Phương Đình cũng tới, cô đã trở thành một đóa hoa của đài truyền hình, không phải một lễ khai trương bình thường như thế này có thể mời được, còn không phải là vì anh, dĩ nhiên là vì anh. Đối mặt với một Phương Đình như vậy, làm sao anh có thể lại cự tuyệt một lần nữa đây. Ánh nắng tươi sáng chiếu xuống mảnh đất bên ngoài cửa sổ lớn, mặt đất tràn đầy những lá ngô đồng từ nước Pháp, Thư Duy đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt trống rỗng mà tịch mịch.

“Lâm Tĩnh Hòa.” Thanh âm giòn sáng, nhiều hơn một phần quyến rũ, ít đi một phần thờ ơ.

“Không ngờ bạn sẽ đến.” Anh cười.

“Bởi vì có bạn, cho nên mới đến.”

Chỉ cười mà không nói lời nào.

“Có bạn gái chưa?”

“Không có.”

“Mình có thể làm bạn gái của bạn không?”

“Không.”

“Mình biết bạn sẽ nói như vậy.” Phương Đình cười, rất rực rỡ. Cô nhẹ nhàng tiến lên ôm Lâm Tĩnh Hòa, chỉ dừng lại trong ngực anh một lúc, sau đó rõ ràng nói: “Đây là lần cuối cùng. Sayonara, Lâm Tĩnh Hòa.”

Lâm Tĩnh Hòa để hai tay trong túi quần, lẳng lặng đứng, đưa mắt nhìn Phương Đình rời đi. Sau đó anh xoay người, đi vòng qua cây cột phía sau, ở cửa sổ lớn đang có một cô gái chân mày cong cong, thấy anh đến gần, có chút ngơ ngác, nhưng nụ cười vẫn nở rộ tươi sáng như trước đây.

“Lông mày viền sơn Thư Duy, em cũng nghe được rồi?” Anh cười, đôi môi đẹp mắt, mê người nhếch lên.

“Nghe được cái gì?”

“Nghe được vào một lần: trong cái ống cống, phía sau cây tùng bách, trước cửa sổ sát đất.”

Thư Duy đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Em chỉ vô tình”

“Đúng vậy, phải làm sao để em không vô tình đây? Em đã thấy được lần nào tôi cũng cự tuyệt Phương Đình, nhưng em vẫn trốn tránh.”

“Tại sao anh lại cự tuyệt cô ấy? Cô ấy đẹp như thế.”

“Bởi vì cô ấy không có một đôi lông mi viền sơn dài mảnh sáng sủa.”

“Lâm Tĩnh Hòa.” Cô nghiêm túc nhìn anh, “Ngày đó anh thật không nhớ rõ khi ấy mình đã làm gì?”

“Không, vì ngưng ngừng nên anh đã không dám quay đầu nhìn em.”

Thư Duy nhướn lông mày cười yếu ớt, nghe trong lòng mình, phẳng phất có âm thanh hoa nở rộ.

“Lâm Tĩnh Hòa.”

“Hử?”

“Em muốn làm bạn gái của anh.”

“Được.”

Bên ngoài cửa sổ lớn ánh mặt trời chiếu vào, biến tóc cô thành màu nâu thẫm, niềm hạnh phúc mỹ mãn như vậy, sẽ tỏa khắp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-lan-gap-go-hang-mi-vien-son>